

๑๕๗

พมมเทียน

1

สภากาเดือน

กระต่ายแสนซน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านทุกท่าน ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณขอนำเสนอผลงานเรื่อง *สกาเวเดือน* นวนิยายในชุดนวนิยายโรมานติกลำดับที่สอง ของ ‘พนมเทียน’ ให้คุณผู้อ่านได้อ่านกันอย่างต่อเนื่องค่ะ

เรื่อง*สกาเวเดือน*นี้ เป็นเรื่องราวความผูกพันแสนงดงาม ระหว่าง ‘กระต่าย’ หรือ ‘สกาเวเดือน ราชไมตรี’ เด็กสาวจอมทโมน แห่งไร่ราชไมตรี กับ ‘ทรงกลด บริรักษ์นรากร’ ชายหนุ่ม คบแก่เรียนผู้ที่สนใจตำรับตำรามากกว่าจะหาคู่ชีวิต ซึ่งค่อยๆ ก่อตัวขึ้น ณ บ้านไร่ปลายสวน ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความรัก เมื่อวันเวลาผ่านไป ซึ่งเนื้อหาของผลงานเรื่องนี้แบ่งออกเป็น สามภาคด้วยกัน คือ กระต่ายแสนซน รัศมีแข และสู่ฝั่ง-ปลายฝัน

สำหรับภาคแรก *กระต่ายแสนซน* เป็นปฐมบทของ เรื่องราว เล่าถึงการพบกันของกระต่ายหรือสกาเวเดือนในวัยเยาว์ กับทรงกลด ตั้งแต่ตอนที่สกาเวเดือนยังเป็นเด็กแก่นตัวแสบ

เป็นหัวใจคอยพาเด็กคนอื่นในไร่ทำเรื่องพิเรนทร์ต่างๆ นานา ซึ่งจะทำให้คุณผู้อ่านได้ยิ้มตามไปกับความน่ารักสดใส ในช่วงเวลาแห่งวัยเยาว์ ความสัมพันธ์ระหว่างพระ-นางที่จากเป็น อริกลายเป็นเพื่อนซี้ต่างวัย ผังชายหนุ่มต้องการจีบสาว ของเด็กสาว ส่วนเด็กสาวก็คอยเป็นแม่สื่อแม่ชักให้ ดิกันบ้าง ทะเลาะกันบ้าง ค่อยๆ ฟูเรื่องราวไปสู่ภาคต่อไป

แม้นวนิยายเรื่องนี้จะเขียนมานานแล้ว แต่ก็ยังคงอ่าน สนุกไม่ตกยุค มองเผินๆ เหมือนเป็นเรื่องราวเรียบง่าย ทว่า ผู้เขียนได้วางเส้นเรื่อง วางรากฐานตัวละครไว้อย่างดี ตัวละคร แต่ละตัวมีมิติ มีชีวิต โดยเฉพาะสภาวะเดือนนางเอกของเรื่อง แม้ ภายนอกจะเป็นเด็กสาวร่าเริงสดใส แต่แท้จริงแล้วมีอารมณ์ ความรู้สึกค่อนข้างซับซ้อน ประเด็นหลักของเรื่องไม่ได้มุ่งเน้น เพียงเรื่องความรักความสัมพันธ์ระหว่างพระ-นางเท่านั้น แต่เล่า ถึงการเติบโตของเด็กมีปมคนหนึ่งที่ต้องก้าวข้ามสิ่งต่าง ๆ มากมายกว่าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้

สำนักพิมพ์อรุณหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการนำนวนิยาย เรื่องนี้มาเผยแพร่อีกครั้งจะนำความสุขเพลิดเพลินใจ มาสู่คุณผู้อ่านไม่มากนักน้อย และขอขอบคุณที่เลือกนวนิยาย

เรื่องนี้และเรื่องอื่นๆ ในชุดมาอ่านท่ามกลางนวนิยายรักที่มีอยู่มากมาย ทำให้ผลงานชิ้นดีชิ้นนี้ได้คงอยู่สืบไป

อรุณ

ศิวอัยยาบ

“ชไมพรเป็นยังไงบ้าง?”

“หัวเราะเหมือนม้าครับ”

“วิไลลักษณะล่ะ”

“ชอบอ่านข่าวสังคม ตัวเองก็ชอบเป็นข่าวแบบนั้น ผมไม่ชอบผู้หญิงประเภทเห่อตามสมัย”

“แล้วบุษยา?”

“โอย! นั่นก็ตรงข้ามเลยครับ เวลาจะพูดก็ ทำท่าเหมือนตัวนึ่งหรือตัวนางอาย ม้วนตัวไปหมด รำคาญเหลือเกิน”

“ถ้าอย่างนั้น แกเห็นจะชอบยายเพร็ดพัคเตอร์”

“เมื่อวานฉันนี่เองแหละครับ นักร้องเพลงดีนั้ๆ ของอเมริกันคนหนึ่งแวะผ่านดอนเมือง ให้บรรดาแฟนๆ เมืองไทยได้ชมบาร์มี แม่เพร็ดพัคเตอร์ของคุณแม่คนนี้กระโดดหอมแก้ม

หมอนั้นเลยครับ หนังสือพิมพ์ถ่ายติดมาตีพิมพ์หราไปหมด
คุณแม่ชอบหรือครับ ลูกสะใภ้แบบนั้น”

นางบริรักษ์นรากรเหลือบตามองลอดแว่นไปยังลูกชาย
คนเล็กผู้นอนทอดหุ่ยอยู่บนเก้าอี้ยาว พลังทั้งมือทั้งสองแปะลง
กับตักอย่างอ่อนระอา ถอนหายใจเฮือก พุดเสียงต่ำๆ มาอย่าง
เสียวไม่ได้อีกว่า

“บัวบุชาเป็นเด็กดีมากนะ สุภาพ อ่อนโยน เชื่อสายผู้ดีเก่า
ความรู้จักดี แก่ไม่สนใจเขาบ้างหรือกรี้?”

“ผมเบื่อก่อนที่จะฟังเลกเชอร์ครับคุณแม่ วิชาอักษรศาสตร์
ผมก็ไม่ถนัดที่จะเรียนเสียด้วย หล่อนชอบพูดถึงแต่เกอเตอะ,
วอลแตร์ ฮิวโก เซกสเปียร์ ประเดี๋ยวไปอภิปรายปัญหาอะไรที่
ชาวบ้านฟังไม่รู้เรื่องแถวห้องตามโรงแรมหรือโทรทัศน์เสียแล้ว
ประเดี๋ยวแข่งขันต่อสัปดาห์ ประเดี๋ยวไปสัมมนา ไปโต้วาทีอภิปราย
ในญาติติประเภทแก้ไขปัญหาสังคมเสื่อมโทรม จะฟังเพลงที่
ก็ต้องโน่น ซิมโฟนี่ จะดูหนังสักทีก็ต้องอ่านเบื้องหลังการ
ถ่ายทำเสียก่อน ใครกำกับ ใครแสดง ใครเป็นผู้ประพันธ์เรื่อง
ได้ตุ๊กตาทองก็ตัว”

ว่าแล้วชายหนุ่มก็หัวเราะหึๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นอนอยู่
อย่างเกียจคร้าน เดินไปหยุดที่หน้าต่าง จุดบุหรี่สูบ ทอดสายตา
เหม่อมองข้ามสนามเทนนิสเลยไปยังบริเวณบ้านอีกหลังหนึ่ง
ซึ่งมีรั้วคอนกรีตกั้นแบ่งเขตไว้อย่างปราศจากจุดหมาย อารมณ์
หนึ่งเหมือนน้ำในสระที่ปราศจากลม

เขาเพิ่งจะตื่นนอนเตี้ยวนี้เอง พออาบน้ำรับประทาน
อาหารเสร็จ คนใช้ที่ตึกใหญ่ก็เข้ามารายงานว่า คุณแม่สั่งให้ไปหา

ความจริงเขาตั้งใจจะนอนต่อภายหลังจากรับประทาน
อาหารแล้ว ทั้งๆ ที่เวลาที่เขาตื่นเป็นเวลาเที่ยงวัน เมื่อคืนนี้
ก็เชื่อว่าเขาจะนอนดึกอะไรสักอย่าง เพียงหนึ่งนาฬิกาเศษๆ เท่านั้น
ภายหลังจากงานปาร์ตี้ หรืออีกนัยหนึ่งที่เขาเรียกเองว่า ‘งาน
ชุมนุมคัดเลือกลูกสะใภ้ของคุณแม่’ สิ้นสุดลง

แต่มันเป็นอย่างไรไม่ทราบ ตั้งแต่ถูกเรียกตัวกลับ
ประเทศไทยครั้งนี้ ให้มันเกียจคร้านง่วงเหงาเสียจริงๆ เขา
อยากจะทำอยู่สองอย่างเท่านั้น กิน แล้วก็นอนอืดทั้งวัน ให้มัน
สาสมกับที่เกิดมาเป็นลูกชายคนเล็กของแม่ที่ร่ำรวยเกินไป
มิหนำซ้ำยังคอยดูแลเอาใจใส่ เจ้าก็เจ้าการกับชีวิตส่วนตัวของเขา

ราวกับเขายังเป็นเด็กเล็ก ๆ ทั้ง ๆ ที่นายทรงกลด บริรักษ์นรากร คนนี้กำลังจะทำดูษฎ์บัณฑิตอยู่รอมร่อ

ระหว่างที่เขากำลังคร่ำครีดยู่กับการศึกษา จู่ ๆ ก็ได้รับคำขาดจากท่านเอาดี ๆ สั่งให้กลับ โดยจะตัดเงินค่าส่งเสียทุกบาททุกสตางค์ถ้าเขายังคือตั้งอยู่อีกต่อไป

ว่าอันที่จริงเขาไม่เดือดร้อนนักในคำขาดเช่นนั้นของท่าน เพราะคนขนาดเขาร่ำเรียนมาจนถึงขั้นนี้แล้ว พอที่จะดำรงตนอยู่ได้อย่างอิสระในต่างประเทศเพื่อการศึกษาขั้นต่อไป โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยเงินช่วยเหลือจากที่บ้านเลย แต่เขาไม่อยากจะขัดใจให้ท่านเสียใจหรือชุนเคืองเสียเปล่า ๆ จึงยอมกลับโดยดี

พอกลับมาถึง ท่านก็วุ่นวายเอาจริงเอาจังอยู่กับการมองหาลูกสะใภ้ ดูเหมือนท่านจะถือเป็นเรื่องสลักสำคัญเสียยิ่งกว่าการจะสร้างโรงแรมชั้นหนึ่งราคานับเป็นร้อย ๆ ล้านหลังใหม่เพิ่มเติมจากที่ท่านมีอยู่ก่อนแล้วถึงสองสามแห่ง ซึ่งสถาปนิกเสนอแปลนเข้ามาให้ท่านพิจารณาเมื่อต้นเดือนก่อนเสียอีก

เขาจึงเพิ่งจะแน่ใจว่า การถูกเรียกกลับมาในครั้งนี้ ก็คือ
เรียกกลับมาให้มีเมียนั่นเอง!

ผู้จัดการทรัพย์สินของท่านแอบมากระซิบบอกว่า ท่าน
กำลังตื่นเต้นต่อการเฟ้นหาภรรยาให้เขามากกว่ากิจการใดๆ
ของท่านทั้งสิ้นในขณะนี้ เพราะกลัวว่าเขาจะมีเมียต่างชาติ ซึ่ง
ท่านวิตกอยู่อย่างเต็มที่ คิดแล้วทรงกลดก็ถอนใจออกมาเบาๆ
บอกกับตนเองว่า มันช่างเป็นเรื่องน่าขำและไร้สาระเหลือเกิน
สำหรับคนอย่างเขา ที่ยังพบกับชนบประเพณีอันคร่ำคร่าล้าหลัง
เช่นนี้อยู่อีก

เรื่องการทำงานอย่างหนึ่ง การมีเมียอีกอย่างหนึ่ง ดูพ่อแม่
มาตรฐานทั่วๆ ไปช่างพลอยเดือดร้อนวุ่นวายไปกับลูกเสียจริง ๆ
ถ้าจะว่ากันถึงข้อเท็จจริงตามหลักตรรกศาสตร์แล้ว สิทธิ
เฉพาะตัวในข้อนี้ มันไม่ได้เกี่ยวข้องไปถึงสวัสดิภาพของใคร
ทั้งสิ้น คุณแม่เองก็ใช้ว่าจะเป็นคนครีอะไรนัก อายุยังไม่ถึง
หกสิบปีดีนักเลย เรียนมาก็มากพอควร พูดอังกฤษเป็นน้ำ และ
ในสมัยของท่านก็เรียกได้ว่าท่านเป็นคนสมัยใหม่ก้าวหน้าที่สุด
คนหนึ่งทีเดียว แต่ทำไมหนอ พอแก่ตัวเข้าหน่อยต้องทำเป็น
คุณแม่ในละครโทรทัศน์ จะพูดจะจาที่ ทำท่าเหมือน ‘คุณหญิง’
ของ ‘เจ้าคุณ’ รุ่นเก่าแบบในนวนิยายรุ่นเก่า แล้วก็ใช้เวลาว่าง

เข้ามาวุ่นวายเอาจริงเอาจังกับเรื่องลูกๆ เมียๆ ของลูก คู่ช่าง
เข้าตำรับเสียจริง

คงไม่ใช่อะไรหรอก...ทรงกลดสรุปบอกตนเองต่อไป...
คุณแม่ท่านเงินมากไป ปัญหาทางด้านอื่นๆ ไม่ค่อยจะมีหนัก
ก็เลยมีเวลาว่างมาคิดเรื่องไร้สาระแบบนี้ อีกอย่างหนึ่ง ท่าน
ก็คงต้องการรักษาสปีริตของการเป็นแม่ตามแบบฉบับของ
'ไทยบรมพิมาน' ไว้ ม่ายนั้นจะผิดธรรมเนียมไป...เฮ้อ! ก็น่า
เอ็นดูดี...แต่ก็น่ารำคาญใจ

นี่ดีว่าคุณพ่อเสียตั้งแต่เรายังเด็กๆ ถ้าอยู่อีกคน...ไม่รู้
ท่านจะทำตัวเป็น 'เจ้าคุณ' ในนิยายผสมโรงกับคุณแม่ด้วย
อีกคนไหม

ขณะกำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อย ชายหนุ่มก็ต้องสะดุ้งเมื่อ
คุณแม่ของเขาเอ่ยมาอีก

“ปนัดดา...”

ยังไม่ทันที่ท่านจะกล่าวต่อไป เขาก็สอดมาเรียบๆ ว่า

“สูงเหมือนเสาธงจุฬาฯ ผมเองก็เป็นคนสูงอยู่แล้ว
ประเดี๋ยวลูกกลายเป็นเปรตวัดสุทัศน์”

มารดาพยายามสะกดโทสะ

“รู้งระยับล่ะ ไหนว่ามาซิ ฉันอยากจะฟังแก้ไขให้ถึงที่สุด
เหมือนกันว่าแกจะมีทัศนะสำหรับผู้หญิงที่ฉันพอใจ แล้วก็
พยายามเอามาให้แกเลือกเหล่านั่นอย่างไบบ้าง หัวเราะเหมือน
ม้า...เห่อตามสมัย...เหมือนตัวนี้ม สูงเหมือนเสาธง ที่นี้รู้งระยับ
เป็นไงอีกล่ะ?”

ทรงกลดหันกลับมามองดูคุณแม่ของเขาอย่างพลอย
สงสารและเห็นใจท่าน ผืนหัวเราะเอาใจ พุดซ้าๆ เสียงอ่อนโยน

“เห็นจะดีกว่าทุกคนกระมังครับ คุณแม่ แต่ก็คงจะเข้ากับ
ผมยากพิลึก เกี่ยวกับฐานันดรเจ้าๆ นายๆ พวกนี้ เธอเป็น
หม่อมราชวงศ์ พ่อเป็นหม่อมเจ้า ปู่ก็คงเป็นพระองค์เจ้า ทวด
เห็นจะไม่แคล้วเจ้าฟ้า เวลาพูดกับบรรพบุรุษของเธอที ผม
อึดอัดใจ กระหม่อม ฝ่าพระบาทพะยะครับ โอ๊ย! มันวุ่น จะไหว
หรือครับ”

“เป็นอันว่าไม่ถูกใจแกสักคน บรรดาลูกผู้ลากมาดีที่ฉัน
ใช้ปัญญาสารพัดวิธีเชิญชวนมาชุมนุมในงานเมื่อคืนนี้เพื่อให้แก
เลือก”

“โธ่! คุณแม่ครับ...”

เขาตรงออกมา ทำหน้ายุ่งแล้วหัวเราะ เดินเข้ามานั่ง
ใกล้ๆ ท่าน เอื้อมมือไปบีบเขามารดาอย่างเอาใจ

“มันเรื่องอะไรนี่...ที่คุณแม่เดือดร้อนเกี่ยวกับลูกๆ เมียๆ
ของผมเหลือเกิน”

“เออ...”

คุณแม่ออกเสียงหนักๆ ทำทางเหมือนนักเลง เอากับเขา
อย่างจริงจัง

“แถนะ มันจะเป็นหนังจนาแล้วรู้ไหม แม่รีอูตสำหรับลงทุน
ลงแรงป่าวร้องสาวๆ ลูกคนดีๆ ประเคนมาให้เลือกเกือบจะ
ทั่วเมือง คนนั้นก็ไม่ใช่ชอบ คนนี้ก็ไม่ใช่ถูกใจ แกจะอยู่เป็นตาขรัว
หัวหงอกตายไม่มีเมียงั้นหรือ”

ลูกชายพูดเสียงอ่อยๆ ว่า

“ก็คุณแม่ไม่น่าจะเป็นคุณยายมณฑาของท่านทำวสามล
นี่ครับ ผมอยู่เป็นตาชั่วหัวหงอกตาย คุณแม่ก็ไม่ต้องขายหน้า
ชาวบ้านเขาหรอกครับ ผู้ชายไม่เสียหาย ไม่มีใครเขาว่าเป็น
หนุ่มที่หนีทีกหรอก”

มารดาหัวเราะอย่างถอนนินว โคลงศีระชะช้า ๆ แล้วก็พูด
เสียงขริมจริงจัง

“ถามจริง ๆ เกิดตากลต แกร็กใครอยู่ที่ไหนซอ่น ๆ ไว้
หรือ หรือว่าไปแอบมีเมียหม่อมไว้แล้ว”

“ไฉย...”

ลูกชายร้องออกมาดัง ๆ ยกมือขึ้นตบหน้าผาก

“เป็นความสัตย์จริงครับ ผมยังไม่ได้มีเมียหรือว่า
คิดมีเลย โช้! คุณแม่ครับ ผมเรียนแล้วว่าผมยังไม่สนใจเรื่อง
ผู้หญิงยิ่งเรือ คนอย่างนายทรงกลต ปริญญาโทเศรษฐศาสตร์
มีแม่ยังกะพระนางซุสีไทเฮาคนนี้ คุณแม่อย่าวิตกไปเลยครับว่า
จะหาเมียไม่ได้ ถึงแม้จะรูปชั่วตัวดำยงี้ก็เหอะ ถ้าจะเอาจริง ๆ
ใส่รถกูตั้งก็ไม่ไหวเสียอีกนะนา... ขณะนี้ผมสนใจการเรียน

มากกว่าทุกอย่าง กำลังจะทำพีเอชดีอยู่รอมร่อแล้ว คุณแม่ก็เรียกตัวผมกลับมา”

“แกจะเรียนไปถึงไหนหา ตากลด ความรู้่ออกท่วมหัวแล้ว?”

“ถ้าจะเรียนกันมันก็ไม่มีวันสิ้นสุดหรอกครับ และไอ้เรื่องวิชาความรู้เรียนจนตายก็ไม่หมด ยิ่งเรียนๆ ไปก็ยิ่งรู้ว่าเราไม่มีอะไรเลย ต้องชวนชวายเป็นกันขึ้นไปอีก คุณแม่นี้ก็แปลกเมื่อก่อนนี้ที่ผมยังเด็กๆ อยู่ เวลาผมหนีโรงเรียนไม่ยอมไปเรียนหนังสือ คุณแม่ก็เคี่ยวเข็ญผมสารพัด เอาไม่เรียวหวดกันก็ยังคง ครั้นโตแล้วนี่ผมเป็นนักเรียนชั้นมาจริงๆ คุณแม่ก็เดือดร้อนอีก...”

“เออซี...”

คุณนายกระซอกเสียงหนักๆ อยู่เช่นเดิม แต่ยิ้มๆ มองดูหน้าลูกชายคนเล็กอย่างไม่รู้สึกรู้ว่าเขาโตขึ้นเลย ทั้งๆ ที่หนุ่มฉกรรจ์ผิวเข้มผู้นี้จะมีความสูงใหญ่ผึ่งผายกำยำอย่างชายชาติตรีทั่วไป พอที่จะอ้อมร่างเล็กๆ แบบบางของท่านขึ้นมาได้ง่ายๆ โดยมือข้างเดียว และแม้ว่าเขาจะวางศีรษะลงหนุนตัก

ของท่านเหมือนสมัยก่อน ท่านก็คงแทบจะขยับเขยื้อนไม่ไหว
ที่เดียว...มันเป็นความรู้สึกสามัญธรรมดาของแม่ทั่ว ๆ ไป
ที่มองดูลูก

“ก่อนนี้ฉันเอาไม่เรียวยวดกันแก บังคับให้ไปโรงเรียน
แต่เดี๋ยวนี้ฉันก็เอาไม่เรียวยวดกันแกอีก บังคับไม่ให้แกเรียน
เอาปริญญาเอกปริญญาจัตวา หรือปริญญาไม่ไต่คู้อะไรเสียที่
มันเกินไปเสียแล้ว ฉันต้องการเพียงให้ลูกของฉันร่ำเรียนขนาด
พอไม่โง่เท่านั้น แต่ไม่ต้องการให้ลูกไปเรียนเป็นด็อกเตอร์หรือ
ศาสตราจารย์ ร้อยวันพันปีไม่ต้องกลับบ้าน เทียวได้ร่ำร้อน
อยู่ต่างประเทศ ดีแต่ยื่นเลกเซอร์หรือเข้าประชุมร่วมประชุม
วิจัยวิเคราะห์ปัญหาอะไรของโลก แกจะต้องกลับมาเป็นลูก
ของฉัน ให้ความอบอุ่นแก่แม่อยู่ที่บ้านแบบผู้ครองเรือนทั้งหลาย
ไม่ใช่ไปเป็นศาสตราจารย์ มัวแต่ปาฐกถาอยู่ตามสถาบันรอบโลก”

“ก็ผมกลับมาแล้วไงละครับ”

เขาหัวเราะจนเห็นฟันขาว มารดาเอื้อมมือมาตบที่หน้าผาก

“นั่นแหละ กลับมาอย่างเดี๋ยวก็นั่งไม่พอ การอยู่อย่าง
ผู้ครองเรือนจริงๆ ก็คือจะต้องมีเมีย เมียของแกจะเป็นเพื่อนคุย
ของฉัน ลูกของแกฉันจะได้เล่นมั่ง ให้มันเรียกฉันว่าย่า”

“เรียกว่าคุณแม่อายากจะได้ลูกสะใภ้ อายากจะได้หลาน
เต็มที”

“ยะ! มันเป็นเรื่องของคนแก่ที่ไม่มีลูกผู้หญิงอย่างฉัน
มีแต่เจ้าลูกชายทโมนอยู่สองตัวเท่านั้น มีหน้าซำยังดูจะไม่สนใจ
อะไรแม้เสียเลย ฉันบอกตรงๆ ใจความมีเงินของฉันนี่นะดูจะ
ไม่มีความหมายอะไรเสียเลย อย่างอื่นฉันก็พอจะทำได้อย่างใจ
หรืออก แต่เรื่องลูกนี่มันไม่เหมือนใจเลย แกยังดีนะ ชั่วๆ ดีๆ
ก็ยังมีรู้จักเอาใจแม่บ้าง ไม่เหมือนเจ้าพี่ชายของแก ใจเจ้านั้นละก็
ไม่มีเลย ดันทุรัง ดื้อดึง อวดวิเศษนัก ถือว่าได้มรดกจากปู่ มัน
ไม่แคร์แม่ของมัน แกอย่าไปเอาอย่างไอ้พี่ชายนะ ถ้าจะว่าไป
ฉันก็เหลือแกคนเดียวเท่านั้น เจ้าทรงกริชนะยกเว้นไว้เสียเถิด”

ท่านทำตาแดงๆ เมื่อเอ่ยถึงลูกชายคนโต ทั้งๆ ที่พอจะรู้
อะไรมาบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทรงกลดก็อดที่จะพูดอ่อยๆ ไม่ได้ว่า

“คุณแม่อายากจะได้ลูกสะใภ้ก็ได้แล้วนี่ครับ พี่มุกดา เมียของพี่กริชเขาใจละ ส่วนหลานอีกหนอยก็ได้เอง สำหรับผมนี่ คุณแม่มองผ่านๆ ไปเสียก่อนเถิดครับ”

คุณนายหน้าบึ้งลงในทันทีนั้น

“สองคนนั้นเขามาอยู่ใกล้ชิดฉันเมื่อไหร่เล่า โน่น... สองคนผิวเมียพากันชอบไปอยู่ไร่โน่น เขาหาว่าฉันจู้จี้ ขี้บ่น ตอนเขาแต่งงานกันนั้นก็เหมือนกัน ฉันเป็นตัวตั้งตัวตีให้เขาเมื่อไหร่ คุณปู่ท่านจัดการหาหลานสะใภ้ให้เองก่อนที่จะเสียเจ้ากริชนะมันหลานยอดสวาทของคุณปู่ แกก็รู้อยู่แล้ว มันน่าจะเป็นลูกของท่านมากกว่าลูกของฉัน จนกระทั่งท่านทำอะไรทุกอย่างโดยไม่ปรึกษาฉันเลย ทั้งๆ ที่ฉันก็เป็นแม่มันอยู่ทั้งคน อยู่กันมาตั้งสองปีแล้ว แม่มุกดาก็ไม่เห็นจะออกไข่สักที หมอบอกว่าเป็นหมัน ไม่มีทางจะได้ลูกเลย ฉันบอกแกแล้วว่าอย่าไปพูดถึงเจ้าพี่ชายพี่สะใภ้ของแกคุณนี้เลย ถึงแม้เขาจะมีลูก เขาก็คงไม่ให้ฉันเป็นย่า เข้าไปยุ่งอะไรด้วยนักรอก”

‘จริงซี พี่กริชรอดตัวสบายองค์ไปได้แล้วคนหนึ่ง โดยคุณแม่ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ นี่เห็นจะเหลือเราตกหนักเป็นลูกชายคนเล็ก ตัวเก็งสำหรับคุณแม่อยู่คนเดียวสำหรับที่จะเป็น

แพะรับบาป ยอมตัวให้ท่านตีกรอบชีวิตเอาตามใจชอบ...'
ชายหนุ่มบ่นอยู่ในใจ

“เอาละครับ เป็นอันว่าผมรับนโยบายจากคุณแม่ในข้อนี้
คือพยายามจะมีเมียโดยเร็วที่สุด...”

“คือต้องมีก่อนฉันตายด้วย”

คุณนายพูดขิงขัง ทรงกลดหัวเราะ

“โธ่...คุณแม่อายุห้าสิบเก้าเท่านั้นเองครับ ยังอยู่ได้
อีกนานแสนนาน”

“นั่นแหละ สังขารคนเราเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง จะรู้โรอะ ฉันอาจ
ตายวันตายพรุ่งก็ได้ ก่อนตาย ฉันต้องการเห็นแกเป็นฝั่งเป็นฝา”

“บิดโธ่ ผมก็ต้องเป็นฝั่งเป็นฝาแน่ละครับ มรดกไม่รู้
สักเท่าไร”

“ฉันหมายถึงว่าแกต้องมีเมีย...และโดยความเห็นชอบ
พอใจของฉันด้วย ไม่ใช่แบบเจ้าทรงกรีซ!”

“ตกลงครับ!”

เขารับคำหนักแน่น ยิ้มขันๆ ตาสีน้ำตาลเข้มซึ่งจับจ้องไปยังมารดาเป็นประกายรักไคร้บูซา เขามองดูท่านเหมือนกับท่านจะเป็นเด็กน่ารัก แต่จู่ๆที่เขาสมควรจะเอาใจ อย่างน้อยที่สุดก็ในด้านวาจาปลอมประโลม

“แต่...เดี๋ยวก่อน ขอเวลาให้ผมตั้งสติเตรียมตัวสักนิด คุณแม่ยื่นโน้ตที่ซกกับผมกะทันหันเหลือเกิน”

คุณนายยิ้มออกมาได้ พุดเสียงอ่อยลง

“กลด แกอย่าถือว่าแม่บีบบังคับอะไรแกลยนะ แม่เองก็ไม่ได้บังคับให้แกแต่งงานกับใครโดยเฉพาะ แม่เพียงแต่ขอรับรองว่า ถึงเวลาแล้วที่แกจะมีเมียได้เสียที่ แม่ต้องการเช่นนั้น ส่วนผู้หญิงที่จะมาเป็นเมียแกก็ตามแต่ใจจะเลือกเอาเองเถิด แม่ก็เชื่อเหมือนกันว่าคนขนาดแกคงไม่ไปคว้าเอาอะไรมาหกรอก เรื่องนี้เป็นสิทธิ์ของแกโดยเฉพาะ ขออย่างเดี๋ยวเท่านั้น ต่างชาติไม่เอา เพราะมันจะเข้ากับแม่ไม่ได้ เรื่องการมีเมียไม่ใช่ของลำบากยากเย็นอะไร...”

ชายหนุ่มหัวเราะก๊ากในคำพูดของท่าน คุณนายค้อนนิตหนึ่ง กล่าวต่อไป

“ถึงแก่วันนี้ แกก็จะต้องมีในสักวันหนึ่ง แม่อยากจะ
ได้ลูกสะใภ้เร็วๆ แกก็ช่วยเอาใจแม่เสียหน่อยไม่ได้เที่ยวหรือ
ฐานะของแกก็พร้อมหมดทุกอย่าง ไม่เห็นจะมีอะไรติดขัด อย่า
เลือกหรือจู้จี้ให้มากนักเลย ไหนลองบอกแม่ซิ ผู้หญิงลักษณะ
ไหนเป็นนางในอุดมคติของแก”

เขาสั่นศีรษะ หัวเราะขำๆ

“ผมก็ยังไม่ทราบเหมือนกันครับ เพราะผมยังไม่เคยนึก
มาก่อนเลย แต่ต่อไปนี้ ผมเห็นจะต้องลองวาดภาพนางในฝัน
แล้วก็เลือกเอาสักคน”

ว่าแล้วทรงกลดก็ถอนใจเฮือก แหงนหน้าขึ้นร้องท่องบท
เสภาออกมาดังๆ

“นางคนไหนแน่แล้วที่เราฝัน รูปโฉมโฉมพรรณหาผิดไม่...”

“นั่นแหละเห็นไหม ไม่รู้จักโตเสียที แล้วหาว่าแม่มองแก
เป็นเด็ก”

ชายหนุ่มวางหน้าตาเฉย มารดาบ่นกระปอดกระแปด
ต่อไป เขาไม่สนใจ และทันใดนั้นก็หลุดลอยๆ ขึ้นว่า

“พูดถึงพี่กริชกับมุกดาซึกคิดถึง ตั้งแต่กลับมาครั้งนี้
จะอะเพียงสองหนเท่านั้น ยังไม่ได้คุยอะไรกันมากมาย เห็น
จะต้องไปนอนค้างที่ไร่สักคืนสองคืน ที่นั่นเงียบๆ ดี”

แล้วก็ดีดมือเปาะอย่างคิดอะไรขึ้นมาได้

“เหมาะทีเดียว ไปเสียวันนี้แหละ จะไปนอนเขียน
วิทยานิพนธ์ที่นั่นด้วย”

มารดาทำตาโต ร้องทักว่า

“หา! นั่นยังจะคิดไปเขียนวิทยานิพนธ์อะไรอีกหรือ?”

ชายหนุ่มใจหายวาบ รีบแก้ตัวล่ำลือว่า

“ปละ...เปล่าครับ ผมว่าจะไปนอนอ่านบทพระราชนิพนธ์
เรื่องอิเหนาให้จบเสียที อ่านมาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งโตปานนี้
แล้วยังไม่จบเรื่องเลย”

“จะไปวันนี้หรือ?”

“ครับ”

“แกลืมนเสียแล้วหรือ เย็นนี้แค้นกับแม่ไว้ว่าจะไปบ้าน
คุณจุลินทร์ ดูตัววิภาจรี ลูกสาวคนโตของเขา”

ทรงกลดย่นจมูกนิดหนึ่ง แล้วทำเป็นไก่อ่ เกาที่ตั้งจุมูก

“ไว้วันหลังไม่ดีกว่าหรือครับ เป็นต้นว่า ง่า...พรงนี้ หรือ
มะรีน ผมอยากจะไปเที่ยวไร่จริง ๆ มันเบือ ๆ ใจก็ไมรู้ ผมนะ
ถ้าอยู่นิ่งเฉยโดยไม่ทำอะไร คุณแม่ก็รู้้อยู่แล้วว่ามันจะเข้าหา
ตำรา คุณแม่ไม่ชอบให้ผมคร่ำเคร่งเป็นตาฤาษีนักไม่ใช่หรือครับ”

“แล้วจะกลับเมื่อไหร่?”

“สักพรงนี้เที่ยง ๆ ครับ”

เขาปดส่งเดชพอให้พัน ๆ

“เอา ตามใจ ไปพรงนี้ก็ไต่”

ทรงกลดได้โอกาส รีบผละออกจากห้องมารดากลับมาที่ตึก
ของเขาโดยเร็ว พอเข้ามาอยู่ในห้องส่วนตัว ปิดประตูลงกลอนสนิท
ก็อ้าปากตะโกนออกมา

“ไฉ่! กลุ่ม!...” แล้วก็หัวเราะหึๆ พร้อมกับโคลงศีรษะ ซ้ำๆ ปลงอนิจจังตนเอง รำพึงว่า

“คนเราที่เกิดมาก็ล้วนมีกรรมติดตัวไปคนละอย่าง ดูเอาเถิด เกิดมาเป็นนายทรงกลด ลูกหัวแก้วหัวแหวนของ มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ซึ่งมีอะไรครบถ้วนหมดทุกอย่าง ก็ยังไม่วายมีกรรม...กรรมที่จะต้องหานางในฝันสักคนมาเป็น ศรีสะเกษของคุณแม่! คิดๆ แล้วมันนำหัวเราะให้ขากรรไกรค้ำ

“นี่ถ้าจะให้เหมือนกับเรื่องนิยายของสมัยก่อนนี้ คุณแม่น่าจะพูดว่า แกจะต้องแต่งงานกับผู้หญิงลูกของท่านเจ้าคุณ ที่ฉันเลือกไว้ให้ทีเดียวนะ ไม่งั้นฉันจะตัดแกออกจากกองมรดกไม่ให้สักเก็เดียว”

เขาพูดและทำท่าทำทางสมมุติเป็นคุณแม่เขาไปคนเดียว

“แล้ว...” ตบที่อกตัวเอง พลังขมวดคิ้วนี้วหน้า เดินวนอยู่ไปมา “ถ้าจะให้เหมือนพระเอกใจดีรักษาคฤมคติตามเรื่อง ของนิยาย ก็คงยึดอกพูดกับท่านว่า อ้อ! ผมไม่แคร์เรื่อง ทรัพย์สินสมบัติเลยครับ ผมจะรักแม่เจียม ต้นห้องสาวใช้ผู้แสนจะดี

เลิศคนนี่แหละ ว่าแล้วก็จัดแจงแพ็กกระเป๋า จูงมือแม่เจียม
ออกจากบ้านไป”

ทรงกลด บริรักษ์นรากร แหกปากหัวเราะออกมางอหาย
เดินไปทิ้งตัวนอนแผ่อยู่กลางเตียง

“เรื่องน่าขำอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ แต่มันก็ทำความปวดหัวให้
เหมือนกัน เฮ้อ! ถ้าเราแก่ๆ เห็นจะต้องกวัดขັນกับเจ้าลูกชาย
อย่างนี้บ้าง ตามเทรดิชัน”

บ้านนี้ก็เหมือนกัน ตั้งแต่เขากลับมา สภาพของมันดูไม่
ผิดอะไรกับสโมสรของบรรดาแม่สาว ๆ ทั้งหลาย แต่ละคน
ทำทางเป็นนางเอกทั้งนั้น ที่เขาเคยรู้จักมาบ้างก็มี ที่รู้จักใหม่
โดยกลไกการชักพาแนะนำอันฉลาดเลิศของคุณแม่ก็มี ทุกคน
เหล่านั้นประดังประเคนเข้ามาขลุกอยู่ในเขตบ้านของเขา คุณแม่
นั่นแหละเป็นผู้เปิดทางโดยวิธีการอันเยี่ยมยอดของท่าน
ประเดี๋ยวซุมนมนัดพบปะ ประเดี๋ยวมีปาร์ตี้ โอ๊ย! สารพัด ดูท่าน
กว้างขวางในหมู่ผู้หญิงสาว ๆ เสียจริง ไม่รู้จะชนมาจากไหน
แทบจะไม่ซ้ำหน้ากัน ลูกท่านหลานเธอทั้งนั้น

แม่สาว ๆ เหล่านั้น ก็ดูจะรักใคร่สนิทสนมกับท่านเสียเหลือเกิน คุณน้ามั่ง อามั่ง เประอะไปหมด บางคนเตาะเรียก 'คุณแม่' เข้าให้ก็มี สนามเทนนิสในบ้านเขานี้แทบจะเป็นสนามสาธารณะไปแล้ว เวลาเย็น ๆ ไม่รู้คุณอะไรต่อคุณอะไรที่ไหน นัดกันมาตีเทนนิส

สระอาบน้ำหลังบ้านก็เหมือนกัน วันเสาร์วันอาทิตย์ ชุดอาบน้ำไม่ว่าจะวันพีชหรือทูพีชเกอร์ไปหมด คนใช้ก็ต้องทำงานหนัก ทำราวกับว่านายทรงกลด ลูกชายของท่านคนนี้ เกิดมาไม่มีปัญญาจะไปคบหาสมาคมกับผู้หญิงสาวที่ไหนได้ จนท่านต้องรับเป็นธุระไปต้อนรับมาให้

ประเดี๋ยวจิต...ประเดี๋ยวนายทรงกลดที่ใคร ๆ เรียกตา ฤาษีคนนี้จะตบะแตกคว่ำไ้วเสียทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคุณอะไรต่อคุณอะไร แบบเดียวกับท่านป้าชา หรือสุลต่าน แล้วคุณแม่จะปวดหัวร้องไวยวายนทีหลัง

อะไรก็ไม่น่าอนาถและขบขันสำหรับเขาเท่ากับเรื่องที่ว่า คุณแม่บังเกิดความสงสัยว่า...ความเป็นเพศชายของเขาจะขาดตกบกพร่องไปบ้างหรือเปล่า ที่เห็นเขาไม่สนใจไยดีอะไรกับ

คุณเธอเหล่านั้น จนถึงกับสั่งให้แพทย์ช่วยทำการตรวจสอบ
สำรวจเขา

เรื่องนี้ท่านไม่ได้บอกเขาตรงๆ แต่หมอวิธร ซึ่งความจริง
ก็รู้จักสนิทสนม เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนเกลอกับเขานั้นแหละ
เป็นคนบอกเขาเองว่า คุณแม่ของเขาสงสัยอะไรและใช้ให้หมอ
มาตรวจ

“ก็มาซิไวย มาตรวจฉันเสีย แล้วจะได้รายงานไปให้
คุณแม่รู้”

เขาตะคอกหมอไปทางโทรศัพท์ทันทีที่ได้รับข่าว แต่
หมออันเป็นเพื่อนเกลอได้แต่หัวเราะหึๆ

“แกเตรียมคอยเตะฉันอยู่ใช่ไหมล่ะ ไม่ไปหรอก แต่จะ
เตือนหน่อย ความวิตกกังวลของคุณแม่แกมีอยู่ในเรื่องนี้มาก
แกควรจะทำให้คุณแม่หายข้องใจ โดยการแสดงความเป็น
ยอดชายกับแม่สาว ๆ ที่คุณแม่แกต้อนรับประเคนให้เสียที่
มันไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงอะไรหนักไม่ใช่เธอ เกิดมาเป็นคน
มีบุญยังงี้จะหาที่ไหนได้”

“ถ้านั้น แกช่วยอะไรฉันหน่อยได้ไหมล่ะ?”

“อะไร?”

“ถ้าคุณเจอเหล่านี้คนใดคนหนึ่งหรือหลายคนเกิดจะมีเด็กขึ้นมาเพราะความเป็นยอดชายของฉัน แก่ช่วยมารับเป็นพ่อของเด็กที่”

หมอวิชรร้อง “เฮ้ย!” ออกมาคำเดียว แล้วก็รีบวางหูโทรศัพท์โครม ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้แสดงความเห็นใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้อีก

ทรงกลดตื่นจากความคิดคำนึงอันวุ่นวายใจ กระโดดลุกขึ้นจัดกระเป๋าโดยเร็ว ขึ้นอยู่ข้างต่อไปเห็นจะไม่แคล้วเรื่องรำคาญใจแน่ ถ้าจะต้องหนีหน้าคุณแม่และบรรดาสาว ๆ เหล่านั้นสักพักหลบไปนอนเงียบๆ สงบสติอารมณ์ที่บ้านไร่ดีกว่า

เขาเตรียมเสื้อผ้าและสิ่งจำเป็นสำหรับจะใช้ได้ในราวหนึ่งอาทิตย์ ไม่ลืมใส่ตำรับตำราและวิทยานิพนธ์ที่เขียนค้างไว้ ตั้งแต่ออยู่ต่างประเทศลงไปในกระเป๋าเดินทางขนาดย่อมด้วย แล้วเดินลงมาที่โรงรถอันจอดอยู่เป็นดับ

เลือกได้รถสปอร์ตตอนเดียวกันหนึ่ง เหวี่ยงกระเป๋าคืนไปแล้วขับบึ่งออกจากบริเวณบ้านโดยเร็ว ก่อนจะพันประตูซึ่งมีแขกยามยืนเฝ้าค้ำหน้าให้อยู่ ก็ชะโงกหน้าออกไปแยกเขี้ยวร้องลั่นออกมาว่า

“กลุ่มโวย!”

เจ้าแขกยามสะดุ้งโหยง ทำหน้าเลิกลี้ก เป็นเวลาเดียวกับที่รถของทรงกลดคำรามกระหึ่มพันประตูบ้านออกไป

ระยะทางจากกรุงเทพฯ ถึงศรีราชา ชายหนุ่มใช้เวลาแข่งพาย มาเพียงชั่วโมงเศษๆ ยิ่งห่างกรุงเทพฯ ออกมาเท่าไร ดูเหมือน เขาจะหายใจสะดวกขึ้นเพียงนั้น ขณะนั้นมันเป็นเวลาบ่ายสี่โมง เล็กน้อย

พอถึงทางแยกสายเปลี่ยวฝั่งขวามือ มีลูกศรเก่าๆ ชี้ไปที่ บ้ายข้อความว่า 'ทางเข้าไร่บริรักษ์' เขาก็ถอนหายใจยาว ชะลอความเร็วของรถลง หักเลี้ยวไปตามถนนสายแคบๆ โรยด้วยหินลูกรังและดินแดงอันคดเคี้ยวนั้น สองข้างทางขึ้นรก ไปด้วยพงเสื่อหมอบและต้นสะแก

หนทางนั้นเปลี่ยวและสงัดเจียบ มองไม่เห็นผู้คนหรือ หมู่บ้านเลย นอกจากบ่อยๆ ครั้งที่รถของเขาผ่านไปด้วยความเร็ว ทำให้นักเขาซึ่งเดินทางกินอยู่กับพื้นริมทางบินพรุชขึ้น อย่างตกใจ เขาจะต้องขับเข้าไปตามสายเปลี่ยวคดเคี้ยวนี้อีก ไม่น้อยกว่าแปดกิโลเมตร กว่าที่จะถึงบริเวณไร่อันกว้างใหญ่

พอลับมุ่มไม้ใหญ่ก็เป็นทางตรงยาวเหยียด ทรงกลดเร่ง
ความเร็วขึ้นอีก เขาต้องการทำเวลาอย่างที่สุด ทันใดนั้นก็
สังเกตเห็นร่างของใครคนหนึ่ง ยืนขวางอยู่กลางทาง ในมือ
มีผ้าขาวม้ามาสะบัดโบกอยู่ไหวๆ ดักหน้า เจ้าของร่างเป็น
เด็กผู้ชายวัยรุ่น นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อยืดลายๆ ภูมิประเทศ
และสิ่งแวดล้อมมันไม่ชอบมาพากลนัก อาจเป็นเด็กชาวบ้าน
แถบนี้โบกมือให้เขาหยุดเพื่อจะขอโดยสารไปด้วย หรืออาจจะ
เป็นสายของพวกทุจริตมิจฉาชีพคอยดักจับปล้นตีชิงก็ได้ โดย
หลอกให้รถหยุด

ทรงกลดซึ่งใจอยู่นิดหนึ่งขณะที่ขับรถด้วยความเร็วปรี่ดิ่ง
เข้าไป แล้วก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เขาจะไม่หยุดรถเป็นอันขาด
ในสภาพอันผิดวิกลเช่นนี้

ชายหนุ่มนารถวิ่งตามความเร็วในระดับเดิมตรงที่
เข้าไป เจ้าเด็กหนุ่มนั้นก็กระโดดอยู่โหยงๆ โบกผ้าขาวม้า
ในมือยิกๆ อยู่เช่นนั้น พอรถของเขาเข้าไปใกล้จนมันรู้สึกว่าเขา
จะไม่หยุดแน่ นอกจากจะวิ่งเข้าชนก็ร้องเสียงหลง กระโดดหลบ
วูบเข้าไปข้างทาง ทรงกลดหัวเราะหึๆ ไม่สนใจอะไรอีก นารถ
ตะบึงไปข้างหน้า เลี้ยวโค้งอีกโค้งหนึ่งที่ขวางอยู่ใกล้ๆ

ทันใดนั้น สิ่งผิดปกติชนิดหนึ่งก็ปรากฏขึ้นที่รถของเขา รู้สึกว่าล้อด้านซ้ายบดลงไปติดของแข็งๆ อะไรชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายแผ่นไม้ยาวๆ และเจ้าแผ่นไม้นั้นติดยางรถขึ้นมาติดกระทบกับบังโคลนดังสนั่นเป็นจังหวะที่ล่อหลุมไป ต่อมารถก็เสียการทรงตัว เอียงวูบไปทางซ้ายคล้ายจะไม่มีลมในยาง ซายหนุ่มใจหายวาบ ห้ามล้อโดยเร็ว รถปัดเซไปข้างทาง และจอดสงบนิ่งตะแคงอยู่เช่นนั้น ผู้คนอันเกิดจากที่ควมมาโดยเร็วพลิวพุ่ง

เขาเปิดประตูรถกระโดดออกมาขึ้นระวังตนโดยเร็วไม่มีปัญหา รถของเขาถูกดักเสียแล้ว ท่ามกลางทางสายเปลี่ยวเช่นนี้อาวุธอะไรเขาไม่ได้มีติดมือมาด้วยเลย

เงียบสงัด ไม่มีวีแววว่าจะมีอะไรโผล่ออกมา คงได้ยินแต่เสียงนกร้องอยู่ข้างทางแซ่ดไปหมด ทรงกลดยืนกัตรีมฝีปากแน่น สอดสายสายตาระมัดระวังอยู่ครู่ใหญ่ เห็นว่าไม่เกิดอะไรขึ้นแน่ ก็ก้มลงพิจารณาดูที่ล้อรถ

จริงอย่างว่า แผ่นไม้อันขนาดฝ่ามือ มีตะปุดอกติดผืนึกแน่นอยู่กับยางรถด้านซ้ายของเขา ข้างละสองแผ่น รอยเจาะของตะปุดที่เสียบเข้าไปอย่างจังจากตะปุดหลายตัวทำให้ลมในยางรั่วออกหมดอย่างกะทันหัน!

เขาสบถออกมาเบาๆ อย่างเตื่อตตาล เกิดความระแวง
ขึ้นมาอีกกว่าจะเป็นแผนการใดๆ ของเหล่าร้าย โดยมีต้นเหตุ
มาจากเจ้าเต็กรุ่นที่กระโดดเหยงๆ ห้ามรถเขาให้หยุดเมื่อ
โค้งสุดท้ายนี้ ยืนเตรียมพร้อมเหลียวซ้ายแลขวาไปรอบด้าน
ก็ไม่มีวีแววอะไรทั้งสิ้น เจ้าเต็กรุ่นคนที่เห็นอยู่เมื่อก่อนจะลับโค้ง
ก็ไม่เห็นปรากฏตัวโผล่ออกมา มันอันตรายหนาหายไปเหมือนผี

ทรงกลดยื่นเท้าเอวมองดูรถของเขอย่างปลงสังเวช
ถามตัวเองว่า แล้วนี่เขาจะทำยังไงดี ยางแบนหมดทั้งสองเส้น
ยางอะไหล่ที่จะเปลี่ยนก็มีอยู่เพียงเส้นเดียวเท่านั้น ระยะเวลา
ที่เหลือ กว่าที่จะเข้าไปถึงไร่น้อยกว่าห้ากิโลเมตร

เฮ้อ! กรรมจริง นายทรงกลด...นี่เห็นจะเป็นผลกรรม
ที่โกหกคุณแม่ว่าพรงนี้จะกลับ ถึงได้มายางแบนหมดทำอยู่
กลางทางอย่างนี้ หารถไปยางแตกเสียที่ถนนใหญ่ยังจะดีกว่า
เพราะอย่างน้อยก็ยังมียวดยานผ่านไปมาพอขอความช่วยเหลือ
ได้บ้าง นี่มันเป็นทางลึกลับเข้ามา ไม่ค่อยมีใครจะผ่านเข้าออก
นอกจากพวกที่ไร่ แล้วเมื่อไรพวกนั้นจะผ่านออกมาบ้างก็ไม่รู้
มิแปลว่าต้องทิ้งรถไว้ที่นี่ แล้วเดินแบกกระเป๋าเข้าไปตั้ง
ห้ากิโลเมตรหรือ

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก ควักบุหรือออกมาจุกดูสบ แล้วก็
กึ่งกายแปะลงไปบนขนไม้ริมทางอย่างทอดอาลัย ทันใดนั้น
ก็ต้องสะดุ้งโหยงอีกครั้ง

มีเสียงหัวเราะอี้อ้อๆ ดังออกมาจากพุ่มไม้ที่บเบื้องหลัง
เขา ชายหนุ่มหันขวับมาโดยเร็ว เขามองไม่เห็นอะไรนอกจาก
กิ่งใบอันหนาที่บของต้นสะแกเตี้ยๆ ซึ่งขึ้นเป็นดง เข้าใจว่า
หูแว่วไป หันกลับมาตามเดิม แต่แล้วเสียงอี้อ้อๆ ก็ดังขึ้นอีก
คราวนี้ชัดเจน เขากะโดดลุกขึ้นยืนโดยเร็ว

“ไ้อ้า! ใครหัวเราะอยู่นั้นนะ”

ร้องถามออกไปเด็ดๆ

เงียบ! ไม่มีเสียงตอบ ไม่มีอะไรกระโตกกระตากเลย
ชายหนุ่มสบถคำพึมพำ ก้มลงหยิบก้อนอิฐริมทางขึ้นมาสองสาม
ก้อน ขว้างสุ่มๆ เข้าไปในพงรก แต่แล้วก็ต้องชะงักนึ่ง

“อี้อ้อ้อ้อ”

เสียงนั้นดังขึ้นอีก แต่คราวนี้มาดังอยู่ข้างหลังเขา ริมถนน
ด้านที่รถจอดอยู่ที่นั่นเอง ชายหนุ่มกลั่นใจค่อยๆ เหลียวกลับมาดู

แล้วก็พบที่มาของเสียง ฮี๊ๆๆๆ อันกวนประสาท... ล้อมรอบรถ
ที่ยางแบนของเขาในบัดนั้น!

สามคนกำลังยืนล้อมอยู่ สองคนนั่งกางเกงขาสั้น ใส่เสื้อยืด
มีผ้าขาวม้าเคียนเอว ซึ่งเขาจำได้แน่นอนว่า หนึ่งในสองคนนี่เอง
ที่เป็นผู้ขวางหน้ารถ โบกให้เขาหยุดเมื่อครู่นี้ เป็นเด็กอายุ
ประมาณไม่เกินสิบห้าปี ส่วนคนกลางโตกว่าอีกสองคนหน่อย
หนึ่ง นั่งกางเกงยีนพับครึ่งน่อง เสื้อเชิ้ตผ้าชนิดเดียวกันยับยู่ยี่
ถลกแขนผูกชายไว้กับเอว มีหมวกฟางปีกใหญ่แบบชาวไร่
สีมอๆ โปะอยู่บนหัว ปีนยาวลูกกรดกระบอกหนึ่งพาดอยู่บนไหล่
ทั้งสอง โดยมีทั้งสองคร่อมเกี่ยวไว้ แทะอ้อยอันขนาดท่อนแขน
เคี้ยวยับๆ อยู่ในปาก

และยามที่ทรงกลดจ้องสำรวจไปที่ละคนนี้ เจ้าเด็ก
คนกลางอันโตกว่าเพื่อน ลักษณะบอกชัดว่าเป็นหัวหน้ากลุ่ม
จ้องลูกตากลมดำสนิทจับมาที่เขา ก่อนแล้ว เสียงหัวเราะ ฮี๊ๆๆ
ดังมาจากเด็กคนนี้เอง เพราะเดี๋ยวนี้นะที่เขาจ้องสบตา เด็กนั้น
ก็หยุดแทะอ้อย ยิงฟันขาวแหวง หัวเราะฮี๊ๆๆ ให้ได้ยินอีก

“ฮี๊ๆๆๆ!”

ทรงกลดขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน หัวเราะตอบไปบ้าง แล้วก็
พูดหัวนๆ ออกมาว่า

“หวังว่าพวกเราคงไม่ใช่พวกปล้นนะ ฮี้อ้อ ฮี้อ้อ หัวเราะ
เข้าไปเลยพับผ้า!”

ประโยคสุดท้ายดูเหมือนเขาจะพูดกับตัวเอง

เด็กทั้งสามหันมามองดูหน้ากันแล้วหัวเราะฮี้อ้อ ฮี้อ้อ
ประสานเสียงกันขึ้นอีก เจ้าสองคนอันเป็นลูกน้องเดินเข้ามา
พิศดูลูกบอลรถสปอร์ตของเขาอย่างพิศมัย ส่วนลูกพีโยน
เศษอ้อยที่เหลือข้ามไหล่ เหวี่ยงด้วยลูกแฝดอย่างแม่นยำ
กระเด็นหายเข้าไปในพงรก เขามือลูบกันทางเกยยีนที่สกปรก
ปู๊ปู้ที่สวมอยู่

“เออแน่ะ! จะพูดอะไรก็ไม่พูด มายืนล้อมหัวเราะฮี้อ้อ ฮี้อ้อ
นี่เอง”

ทรงกลดพูดเกือบจะเป็นเสียงตวาดออกมาอย่างหัวเสีย

เด็กที่แบกปืนสังข์มีกพรืด ถ้ามายานคางด้วยสำเนียง
เหมือนคนจมูกบี้ว่า

“รถถูกตាប់เหงอ?”

“ก็ถูกตะปุ่นะซิ แบบหมดทั้งสองเส้นเลย เห็นไหม ไม่รู้ใครดันมาวางไว้”

“ฮึ่ๆๆๆ”

“แล้วกัน ไ้เด็กเวอร์นี่! รู้ไหมว่าใครมาวางไว้?”

“ฉานเองแหละ!”

เด็กนั้นพูดสำเนียงจมูกบีตอตอบมาหน้าตาเฉย ทรงกลดสะดุ้งอีก หันไปจ้องหน้าเป้ง ถามตนเองว่านี่เขาเจออะไรเข้าแล้ว เด็กทั้งสามที่โผล่ออกมาอย่างลึกลับ ซึ่งแวดล้อมเผชิญหน้าเขาอยู่ในขณะนี้ ลักษณะของแต่ละคนแก่นสันดีเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าตัวลูกพี่ หัวเราะฮึ่ๆๆ ก็กวนประสาทพออยู่แล้ว มิหนำซ้ำยังพูดจมูกบี ทั้งๆ ที่จมูกก็ออกโต่ง อะไรก็ไม่ร้ายเท่าคำตอบหน้าตาเฉย

“อ้อ...” เขาคำรามออกมา พร้อมกับเม้มริมฝีปาก “ได้ตัวแล้ว ตัวการอยู่นี่เอง เรานะรีเป็นคนวางตะปุ่น”

“ช่วย...”

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรกัน ไอ้หนู ถึงได้มาวางตะปุดักรถไว้
ยังงี้หา!”

เด็กแก่นแก้วอ้าปากหัวเราะ คราวนี้เป็นตรงข้ามคือไม่มี
เสียง เห็นแต่ฟันขาวเป็นเงาทั้งสองแถว ตวัดปิ่นที่พาดบ่าอยู่
โยนไปให้ลูกน้องคนหนึ่งถือไว้ หัวหูกางเกงขึ้นแล้วตบฝุ่นที่ก้น
จนกระจาย ยืนกอดอกเอียงคอ เอาสีข้างด้านหนึ่งฟิงรถเขาไว้

“ก็แล้วมันเรื่องอะไรกันที่ตะปุดวางอยู่ดี ๆ คุณเท็งเอารถ
มาทับนะ”

คราวนี้เด็กนั้นพูดชัดขึ้น ทรงกลดกะพริบตาถี่เร็วอย่าง
งงงัน เสียงที่พูด แม้จะบอกความเฮี้ยวเกเรสักเพียงใดก็ตาม
ยังฟังสำเนียงได้แน่ชัดว่าความเข้าใจแต่แรกของเขาผิดไปแล้ว
เด็กคนนี้ คือ ‘อีหนู’ ไม่ใช่ ‘ไอ้หนู’ อย่างที่เขาเรียกแต่แรก

เห็นเขาจ้องหน้านาน เด็กนั้นก็ยกคิ้วแผล็บ ทรงกลดขำ
ก็ขำ เตือดก็เตือด มินงไปหมด

“นี่ ฉันไม่ได้ซื้อเท็งหรอก ชะ! ตั้งให้เสียใหม่ชื่นใจไปเลย”

“ก็จะไปรู้เร็ว เห็นคุณเท็ง ๆ นึกนี้ ฉันก็เรียกเท็งนะซี”

แล้วก็แหงนคอขึ้นเกาคางแกรกๆ ตบมดแดงที่เกาะอยู่ตามตัวหยุกหยิกไปหมด

“ฮือม...เรานี้เห็นท่าจะเป็นอันธพาลใหญ่ คุมแก๊งอยู่ละแวกนี้”

“ก็พอตัว จะลองดูมัยล่ะ?”

ทรงกลดงงกันไปอีก หัวเราะออกมาดังๆ

“ฮือม เอาเรื่องแฮะ เอาละจ๊ะ กลัวแล้ว ลูกข้างขอฝากตัวด้วยสักคน”

แล้วเขาก็เอื้อมมือไปเปิดหมวกปีกใหญ่ที่ครอบอยู่บนหัวเด็กจอมแก่นออก ก็มลงมองดูหน้า เด็กผู้หญิงจริงๆ นั้นแหละ ทรงผมตัดกลั่นสั้นเก๋อบจะเป็นเหมือนของเด็กผู้ชาย ความจริงดูจากหน้าบ้องแบ้วที่เห็นแต่ลูกกะตากลมทั้งคู่นั้น คะเนอายุจะไม่เกินสิบแปดปี แต่ความสมบูรณ์ของร่างกาย ทำให้ระหง่านสูงใหญ่ มองดูผาดๆ ราวกับเด็กผู้ชาย

ชายหนุ่มโคลงหัวซ้ำๆ โปะหมวกลงไปบนศีรษะนั้น ตามเดิมด้วยมือหนักๆ เหมือนจะแกล้งตี แต่แล้วเขาก็ต้อง

แยกเขี้ยวร้องโอะกระโดดโหยง เพราะปลายรองเท้ายางชนิด
หนาที่เหวี่ยงโครมมายังสันหน้าแข้งเขา

“ฮึ๊ๆๆๆ”

เด็กนั้นหัวเราะอีก กระโดดขึ้นไปนั่งบนหน้าหม้อรถ
เอื้อมมือเข้าไปกดแตรเล่น ชายหนุ่มเกาศีรษะแกรกๆ แล้ว
ยีนเท้าสะเอว

“นี่ แม่ม้า!”

เขาเรียกเสียงขุ่นๆ เป็นงานเป็นการ หล่อนหันขวับมา
โดยเร็ว ตาเขี้ยว

“ฉันไม่ได้ขี่ม้า!”

“อ้าว! จะไปรู้รี เห็นหัวเราะฮึ๊ๆๆ ยังกะม้า ว่าแต่เนี้ยนะ
ทำไมถึงมาวางตะปุตักรถฉันยังมีเจตนาอะไรไม่ทราบ?”

“ฉันไม่ได้ตำหนิคุณสักหน่อย จะตำหนิคนอื่นตะหาก คุณ
ขับมาเสียเร็วเขี้ยว ฉันบอกให้เจ้าปอง...”

ซึ่มมือไปที่ลูกน้องคนหนึ่ง

“ไปคอยตักหน้าโบกมือให้คุณหยุด คุณก็ไม่หยุด รถคุณถึงต้องจอดแอ้งแม้งอยู่ยงี้”

แล้วหล่อนก็เอามือคีบจมูกไว้ ยื่นหน้าไปพุดแบบจุกๆ อีกร

“โสมน้ำหน้า!”

ทรงกลดกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น เขาเคยเจอเด็กเซี่ยนๆ มามากแล้ว แต่รับรองได้แน่ๆ ไม่ได้ครึ่งหนึ่งของ ‘อีหนู’ คนนี้ ลูกเต้าเหล่าใครที่ไหนก็ไม่รู้ อยู่ๆ ก็โผล่ออกจากป่าละเมาะ เป็นตัวการทำความปวดเศียรเวียนเกล้าให้เขาอยู่ขณะนี้

“ยอดเลย เด็กนี้ พับผ้าซิ! มันน่าจับไปอยู่ลาดยวนัก เราว่าเรตักรถคนอื่นนะ ตักรถใครไม่ทราบ?”

“ไม่ใช่รถคุณก็แล้วกัน คุณมาทำลายพิธีของฉันหมดอย่างน้อย ฉันก็เสียตะปู้ไปถึงสองแผง เรียกให้หยุดก็ไม่หยุดทำเบ่ง ฮี้อ้อ!...ดี! ใหม่มละ” แล้วหล่อนก็สปริงตัวจากหน้าหม้อรถลงมายืนก้มมองดูยางรถเขา พุดลอยๆ “เปลี่ยนยางใหม่เสียก็สิ้นเรื่อง มายืนบ่นอยู่ได้”

ทรงกลดตบ่าหล่อนเบาๆ พยายามระงับอารมณ์ให้
เยือกเย็นที่สุด

“นี่ แม่คุณ! ยางอะไหล่ล่ะมันมีหรือก แต่มีเพียงล้อเดียว
ส่วนรถของฉันถูกตะปูของเราเข้าไปทั้งสองล้อ ช่วยออกความคิดซิ
ฉันจะทำยังไงดี ถึงจะให้รถคันนี้มันไปได้”

เด็กสาวเอามือลูบคาง ถามหน้าตาเฉย

“ให้มันยางแบนล้อเดียว ขับไปไม่ได้หรอก”

“ขับล่ะมันขับได้หรือก ถ้าที่หมายมันอยู่ห่างจากที่นี่
สักสามสี่วา แต่ที่ฉันจะไปนี่ล่ะ มันห่างถึงห้ากิโลกว่า ฉัน
ไม่เสียดายขอบล้อรถหรือก แม้วามันจะพังไปเพราะดินทุ้งขับ
แต่มันไปไม่ได้อยู่ดี เพราะรถมันตะแคง หน้าทรุดไปข้างหนึ่ง”

“ถอดยางเอาไปปะเสี่ยก็สิ้นเรื่อง”

ทรงกลดเดือดจนหัวเราะ สายหัวติกๆ

“ก็ใครล่ะจะ จะเอายางไปปะให้ฉัน ทางนี้มันก็เปลี่ยว
ไม่เห็นใครสักคนจะผ่านมา มีแต่คนหัวเราะเหมือนม้า ตัวการ
ที่ทำให้ฉันต้องจอดแอ้งแม้งอยู่ี่สามคนนี่เท่านั้น มิหน้าซ้ำ

หัวหน้าตัวการสำคัญยังทำให้ฉันปวดหัวเหลือเกิน ว่าแต่เราเถิด ชื่อเรียงเสียงไต ลูกเต๋าเหล่าใคร อยู่ที่ไหน ทำไมถึงแก่นบรรลย์จักร อย่างนี้”

หล่อนไม่สนใจในคำถามประโยคหลังของเขา เดินวนไปวนมารอบรถ จับโน่นดูนี่ แล้วก็เงยหน้าขึ้นยิ้มยิงฟันชนิดที่ทำให้เขาปวดขมับตบ ๆ พุดยานคางมาเหมือนเดิม

“ง่ายนิดเดียว ก็ปล่อยลมมันออกเสียอีกสองข้าง ระดับมันก็เสมอกันเอง ขับไปได้อยู่ดีนั่นแหละ”

“มานี่เนาะ ขอเชกบาลสักทีเหอะ สุดแสนที่จะทนทาน ต่อไปได้แล้ว”

เขาปรีเข้าไปใกล้ เด็กสาวกระโดดแผ้วอย่างคล่องแคล่ว ข้ามไปยืนหัวเราะฮึ่ๆ อยู่อีกฟากหนึ่ง แล้วถามว่า

“คุณจะไปไหนล่ะ?”

“ฉันจะไปที่ไร่...บริรักษ์”

ทรงกลดตอบกระซากๆ อย่างเสียไม่ได้ เด็กจอมแก่นขมวดคิ้วที่รอยต่อกันนิดหนึ่ง กะพริบตาถี่ๆ ถามมาอีกว่า

“จะไปไร่ของพี่กริชนะหรือ?”

“ใช่! อ้อ นี่เรารู้จักที่ไร่ไหนด้วยรี?”

หล่อนไม่ตอบตรงคำถาม แต่บอกมาว่า

“ไป! ฉันจะพาคุณไปให้ถึงเอง ชดใช้เรื่องที่รถคุณยางแตก”

“ฉันไม่ได้หลงทางจนถึงกับต้องให้มีคนนำทางหรอกจ้ะ
แม่คุณ! รถของฉันมันจอดแค่เก็อยู่ที่นี่ก็เพราะความซุกซนไม่
เข้าเรื่องของเรา ไม่งั้นฉันก็ถึงไปนานแล้ว เราจะชวนฉันเดินไป
ไร่ใหม่ล่ะ?”

“ฉันมีรถอย่างดีไปส่งคุณแน่”

เด็กสาวพูดหน้าตาขึงขัง ทรงกลดหัวเราะออกมานิดหนึ่ง
แม้จะไม่ศรัทธาหรือเดือดดาลสักปานไหนก็ตาม เขามีความ
จำเป็นเสียแล้วที่จะต้องทำไมตรีกับเด็กนี้เอาไว้ท่ามกลางภาวะ
อับจนเช่นนี้

“อย่าโกหกหน่อยเลย รถที่ไหนกัน?”

หล่อนแบะปาก ห่อไหล่ทั้งสองข้างขึ้น เอามือซุกกระเป๋า

“ตามใจ ถ้างั้นก็เชิญนั่งชมวีวอยู่คนเดียวเหอะ ฉันไปละ”

ว่าแล้วก็เป่าปากเปี้ยว เรียกพรรคพวก

“ไป! ป็อง จ๊อน! กลับ วันนี้ตาเท็งมาทำเสียพิธีหมดแล้ว”

หล่อนเดินกอดคอสมุนลงจากทางรถจะเข้าป่า ทรงกลด
ร้องเสียงไววาย วิ่งตามหลังมา

“เดี๋ยว อีหนู! กลับมาก่อน แล้วกันแฮะ”

เด็กสาวหยุด หันมามองดูเขา ยิ้มยั่วโทโส

“อ้าว! เรียกทำไมล่ะ?”

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก พยักหน้าหงิกๆ

“เป็นอันว่าฉันยอมรับบริการของเรา...แม้จะชมชื่น
ขนาดไหนก็ตาม ไป...ไปเอารถอย่างดีของเรามา”

หล่อนหัวเราะแบบไม่มีเสียงอีก มองหน้าอันขุ่นของเขา
อยู่ครู่หนึ่งก็ตืดนิ้วเปาะ เรียกเจ้าป็องเข้ามาใกล้ ชุบซิบสั่งความ
อยู่ครู่หนึ่ง เจ้าป็องก็กระโดดแผล้วหายเข้าไปในละเมาะข้างทาง
เหลือแต่หล่อนกับลูกน้องอีกคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ เขา

ทรงกลดยื่นสงบสติอารมณ์อยู่ชั่วครู่ใหญ่ ทนกระสับ-กระส่ายไม่ได้ก็ถามขึ้นเบาๆ

“นี่ อีกนานไหม กว่ารถของเราจะมาถึง?”

“ไม่นานหรอก”

เด็กสาวพูดหัวนๆ

ครู่ใหญ่ เสียงออดๆ ก็ดังใกล้โค้งเลี้ยวเข้ามา และอีกเพียงอีตใจเดียว เกวียนวัวคันหนึ่งก็เดินออดแอดเหมือนคนแก่ที่พยายามจะพยุงสังขารเคลื่อนเข้ามาใกล้ ครั้งแรกทรงกลดไม่สนใจอะไรมากนัก นึกว่าเป็นเกวียนของชาวบ้านเดินผ่านมา แต่พอเหลือบไป เห็นเจ้าบ่าวขี่เกวียนเทียบเข้ามาใกล้ แล้วกระโดดลงมา

“นี่นะระอ่ะ รถของเรา”

เขาสะกิดถามเด็กสาวจอมแก่นด้วยเสียงเบาที่สุด

“ใช่ ไม่ต้องเติมน้ำมัน ไม่ต้องกลัวยางแตก ไปส่งคุณได้ถึงที่เหมือนกัน” เด็กสาวตอบหน้าตาเฉย

ทรงกลดทั้งกายฮวบลงไปนอนเหยียดยาวอยู่กับพื้น อันเต็มไปด้วยฝุ่นอย่างหมดเร็วแรง เขาอยากจะกลั้นใจตาย เสียรู้แล้วรู้รอด อาการที่เขาทั้งกายพละลงไปทำให้เด็กจอมแก่น หันกลับมามอง แล้วตรงเข้าประคอง ชายหนุ่มปาดมือสะบัด ออกไป ตวาดแหวัด

“ไป! ออกไปให้พ้น เด็กซาระนังอะไรยังงี้ก็ไม่รู้”

“อ้าว! ไม่เป็นอะไรหรอกหรือนี่กว่ายี่นตากแดดเป็นลม ตายไปเสียแล้ว ไปซิ...ไปชนของในรถของคุณมาใส่รถคันนี้เสีย ฉันจะขับไปส่งคุณเอง รถของคุณนี่ไม่เป็นไรหรอก ให้มันจอด อยู่ที่นี่ก่อน ฉันจะให้เด็กของฉันเฝ้าเอง ประเดี๋ยวถึงไรแล้วค่อย ให้คนที่ไร่เขามาจัดการ”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นป้ายเหงื่อ นี่ดูเหมือนจะเป็นวันแรกของชีวิตเศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต ลูกชายมหาเศรษฐีอย่างเขา ซึ่งพบกับความหงุดหงิดอย่างไม่มีการใจเทียบ นิ่งนิ่งๆ นับหนึ่ง ไปจนถึงสิบกลับไปกลับมาอยู่หลายเที่ยว จนหล่อนร้องเตือน มาอีก เขาชี้มือไปที่เกวียนแน่นเสียงถามว่า

“เธอหมายความว่า เธอจะพาฉันไปด้วยรถของเธอ
คันนี้นะรี?”

เด็กสาวยกมือขึ้นทำสรว

“หรือคุณอยากจะเดินไปเองก็ให้ว่ามา ฉันจะได้ส่งรถกลับ
นี่อุตสำหรับให้ไปเยี่ยมชาวบ้านเขามาเชียวนะ”

ทรงกลดทิ้งต้นหญ้าริมทางขึ้นมาเด็ดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
แล้วลูกขึ้นอย่างพรวดพราด ไม่พูดอะไรสักคำ เดินไปที่รถ
คว้ากระเป๋าบรรจุเสื้อผ้าได้ก็เดินมาที่เกวียนเหวี่ยงโครมขึ้นไป
ตนเองกระโดดตามขึ้นไปด้วย ทั้งกายลงนอนแผ่หลา

“โอเค”

เขาคำรามเสียงหนักๆ

“ไป...เธอจะพาฉันไปส่งที่นรกไหนอีกก็เชิญเถอะ แฮ้อ!
เวรกรรมนายทรงกลด บริรักษ์นรากร นอนอยู่บ้านดีๆ ไม่ว่าจะดี
แสบมาหาเรื่อง”

เด็กจอมแก่นก็ไม่ได้สนใจอะไรกับเขาอีกเหมือนกัน กระโดดขึ้นเกวียน หันไปร้องสั่งลูกน้อง กำชับให้ดูแลรถไว้ แล้วก็ออกเสียงบังคับวัวเทียมให้เดินเอื่อยๆ ออดๆ

ชายหนุ่มหน้านี้วักขมวด นอนหงายไขว่ห้างสูบบุหรี่ มองดูฟ้ายามเย็นและปลายกิ่งไม้ใหญ่ที่ขึ้นปกคลุมแผ่เป็นเงาร่มสองฟากทางอย่างขุ่นมัวไปหมด เสียงออดแอดของล้อเกวียนที่บิดไปอย่างเชื่องช้าทรมาณประสาทเขาอย่างที่สุด ศีรษะของเขาหนุนอยู่บนกระเป๋าสื่อเสื่อผ้า รอบกายเคลื่อนไหวไปด้วยเศษฟางและหญ้าแห้ง ครั้งหนึ่งเขาเหลือบสายตาดูขึ้นไปมองดูสารถิเป็นผู้หนึ่งเส้ขับเกวียนอยู่ ก็พบกับลูกตากกลมใหญ่ มองดูเขาอยู่ก่อนแล้ว พอสบตาเด็กนั้นก็ยิ้มเห็นฟันสองแถวอีก ทรงกลดค้อนกระลั่นกระเลือก คิดอยู่ในใจว่า ถ้าไม่จำเป็นจะต้องพึ่งพาเด็กผีคนนี้ละก็ เขาอยากจะทำอะไรให้เหมือนลูกกรักบีที่เดียว

ทางสายนั้นมันเปลี่ยวเปล่าเจียบเหงาอยู่เช่นไร มันก็คงเปลี่ยวเปลี่ยวอยู่เช่นนั้น นอกจากเสียงล้อเกวียนเสียงสะบัดตัวของเจ้าวัวเทียมเป็นระยะ ก็คงมีแต่เสียงนกกาและลมพัดกิ่งไม้เท่านั้น ตะวันลอยตัวลงต่ำทุกขณะ ชายหนุ่มยกนาฬิกาขึ้นมองดูบ่อยครั้ง ถามตัวเองว่า นี่เขาจะไปถึงไรเอาเมื่อไรนะ แต่แล้ว

ทันใดนั้น เกวียนที่ซ้ารากับเต่าอยู่แล้วก็หยุดนิ่งลงกับที่ด้วยเสียงบั้งคัมของสารถี

เด็กจอมเขียนกระโดดตบลงไปข้างล่าง ไม่พูดจาบอกกล่าวอะไรทั้งสิ้น เดินไปยังริมทางอันเป็นบริเวณทุ่งนามีน้ำขังเฉอะแฉะ ก้มลงด้อมๆ มองๆ หาอะไรอยู่ยังบริเวณนั้น ทรงกลดพรวดพราดลุกขึ้นโดยเร็ว ตะโกนสุดเสียง

“เฮ้! ทำอะไรนะ ทำไมหยุดกลางทางแบบนี้ ขึ้นมาขับรถ... เอ๊ย! ขับเกวียนซิ”

เด็กสาวหันมาบ้องหน้าดูเขาแล้วโบกมือตะโกนออกมา “เดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้นแหละ”

ชายหนุ่มหัวเสียเหลือที่จะกล่าว กระโดดขึ้นไปนั่งแทนที่คว่าส่ายขึ้นมาหวดว้าวเทียม ออกเสียงบั้งคัมให้เดิน เขาร้องตวาดตะเพิด หรือทำสารพัดวิธีอย่างไรเท่าที่ค้นคิดได้ในขณะนั้นก็ตาม วัวเจ้ากรรมจะยอมเดินก็หาไม่ กลับสะบัดหัว อันมีเขากะกะของมัน และร้องมอออกมาดังลั่น ชายหนุ่มสบถพึมพำมองดูว้าวเทียมและหันกลับไปมองดูเด็กเขียนนั่นสลับกัน ในที่สุดก็กระโดดตามลงมา เดินหัวพัดหัวเหวี่ยงเข้าไปหา หยุดยืน

เอามือกอดอกมองดูอยู่บนฝั่งถนนด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้

เด็กสาวไม่ได้สนใจใดๆ กับเขาเลย ท่องสบๆ ลุกลงไป ยังน่าอันเฉอะแฉะ ใช้มือทั้งสองประคองบึ้งลงไปยังแอ่งรอยตีนควายแห่งหนึ่งอย่างตั้งอกตั้งใจ ครู่เดียวก็ร้องออกมาอย่างตืออกตือใจ กระโดดเหิง ก่าอะไรชนิดหนึ่งไว้ หันมาบอกเขาเร็วปรือ

“เร็ว! คุณเท็ง หักไบบอนนั้นส่งมาให้เร็วๆ ซิ”

ทรงกลดยีนเฉย หน้าบอกบุญไม่รับ จ้องหล່อนราวกับจะกินเลือดกินเนื้ออยู่เช่นกัน เด็กนั้นไม่ทันใจก็วั๊กน้ำโคลนสาตพรวดมายังเขา ตวาดแว๊ดมา

“บอกให้หักไบบอนส่งมาที เอ...”

ชายหนุ่มร้องเสียงหลง กระโดดหลบ พอหล່อนควักโคลนขึ้นมาเงื้อในมือขยับจะขว้างมายังเขา ก็จำใจต้องก้มลงหักไบบอนโยนส่งให้

“เฮ้า เอาไป เด็กเวร!”

หล่อนคิดว่าไบบอนขึ้น ทำเป็นรูปห่อแล้วใส่อะไรลงไป
ในนั้นอย่างระมัดระวัง วิกน้ำใส่อีกสองสามที ขมวดชายไว้
กระโดดลุยน้ำแตกกระจายเข้ามาชายฝั่ง ยื่นห่อไบบอนส่งให้เขา

“ช่วยถือไว้ที”

แล้วก็ตรงเข้าหักไบบอนอีกสองสามใบ เดินย่องๆ ไปที่
พื้นนาตรงบริเวณที่ใบตาลแห้งใบหนึ่งหล่นลงมาปกคลุมอยู่
ค่อยๆ แง้มเลิกขึ้นอีก ชายหนุ่มมีสีหน้าปั่นป่วนที่สุด ก้มลงมองดู
ห่อไบบอนในมือแล้วมองไปยังเด็กสาวผู้กำลังขมกั้เขม้นต่อการ
จับอะไรชนิดหนึ่งอยู่ในที่สุดก็หัวเราะแค้นๆ ออกมา ทรวดตัวลง
นั่งบนพื้นหญ้าริมตลิ่ง ปลงสังเวชตัวเอง

“นั่นเธอหาอะไรนะ?”

“ปลากัด!”

หล่อนร้องตอบมา ทั้งๆ ที่ก้มหน้าก้มตาอยู่ ทรงกลด
กระเดือกน้ำลายอันแห้งผากในลำคอ ชูห่อไบบอนขึ้นดูแล้ว
ทำตาเหลือกขึ้นไปข้างบน ยกมืออีกข้างหนึ่งโปะลงไปบนศีรษะ

“ปลากัด!”

เขาพิมพ์เบาๆ เหมือนคนใกล้จะหมดลมหายใจ

“เศรษฐศาสตร์มหัศจรรย์ กลายมาเป็นลูกมือหาปลากัด ให้เด็กซาระนั้นไปเสียแล้ว เฮ้อ! ฤกษ์มันช่วยมาตั้งแต่ตอนเที่ยง แล้ว เออ...เออ! เอาไงเอากัน คนเรามันถึงคราวเสียแล้ว นี่ยังไม่รู้เลย เด็กทโมนนี้จะพาเราไปไหนอีก ถึงไรหรือเปล่านั้นไม่รู้”

เด็กจอมเซี่ยนกระโดดเหิงๆ กลับมาอีก คราวนี้ถือห่อเรียบร้อยแล้วมาสองห่อ พอมาถึงก็ยึดเยียดส่งให้เขาถือไว้อีก ตนเองเดินไปที่ต้นกล้วยเล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ ฉีกก้านออกทำเป็นเชือก ไขปากกัดแล้วดึงห่อปลากัดไปผูกชายไว้ที่ละห่ออย่างแคล่วคล่อง พอเสร็จเรียบร้อยก็หันกลับมาพยักหน้า

“ไป ไปได้แล้ว”

“ไปไหน?” เขาถามอย่างซังกะตาย นั่งกอดเข่าอยู่กับพื้นโดยไม่ขยับเขยื้อน

“ก็ไปที่ไร่นะซี”

“ไม่ได้ไปหาปลากัดหрокหรือ จะได้ช่วยหามั่ง”

หล่อนมองดูเขาอย่างสนใจ ขนตายาวมีหยาดเหงื่อเกาะ
พรราวเต็มระยับ

“คุณชอบเลี้ยงปลากัดเหมือนกันหรือ?”

“ก็อยากจะเลี้ยงดูมั่งเหมือนกัน”

เด็กสาวหัวเราะชอบใจ เดินเข้ามาตบไหล่เขาโดยแรง

“ไป! ประเดี๋ยวจะแบ่งให้สักสองตัว”

ทรงกลดพยักหน้าหงึกๆ เดินตามหลังหล่อนไปโดยดี
ขึ้นไปนั่งกอดเข่าบนเกวียน เด็กนั้นประคองวางห่อปลากัดลง
อย่างทะนุถนอม กำชับเขาว่า

“คุณดูไว้ให้ดีนะ ถ้าไบบอন্নร่ว น้ำไหลออกมาละก็รีบบอก
ฉัน”

“ขอรับครับกระผม จะรักษาดูแลมันให้ยิ่งกว่าชีวิตของฉัน
เชียว เชิญพระเดชพระคุณไปขับราชรถเถาะ”

เพื่อนร่วมทางของเขากระโดดขึ้นประจำที่คนขับ

“โฮเล!”

เด็กจอมเซี่ยนหวดแสบเคี้ยว ตะโกนออกมาสุดเสียง
จนเขาสะดุ้ง วัวเทียมเริ่มออกเดินทันใด ทรงกลดกะพริบตา
ปริบๆ สะกิดสีข้างถามว่า

“อ้อ! ต้องร้องว่า ‘โฮเล’ มันถึงจะเดินเหรอ”

เด็กสาวหัวเราะแล้วก็หยุดหัวเราะโดยจับปล้นราวกับ
เบรกไฮดรอลิกของรถยนต์รุ่นใหม่ เอียงหน้าเข้ามากระซิบกับ
เขา

“เปล่า ร้องเล่นสนุกๆ ยังงั้นเอง”

กล่าวจบ หล่อนหันไปควงแสบตามเดิม แหกปากร้องเพลง
อะไรชนิดหนึ่งเอ็ดอึ้งไปท่ามกลางความเงิบงงตรอบด้าน

“โฮเล!! โอ แอม อะ แบนดิท...อะแบนดิท อ้อฟ เรอะ
บราซึล-ต้า-ต้า-ตา-ตา-ต้า-ตา-ต้า- ตา-ฯลฯ”

ทรงกลด บริรักษนรากร อัดคิ้วบู่หรือหนักๆ บอกตนเองว่า
นี่เขาเห็นจะมาพบกับสิ่งมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งของโลกเข้าแล้ว
สารถึจำเป็น ลักษณะเป็นลิงแสมไปทั้งตัวของเขา ร้องเพลง
ภาษาอังกฤษในสำเนียงเพี้ยนๆ คล้ายๆ จะเป็นสำเนียงของพวกเขา

เม็กซิกัน หรือกลุ่มพวกละตินอเมริกัน เข้ากันกับข้อความของ เนื้อเพลงไปเพียงท่อนเดียวก็ไม่ร้องเป็นข้อความอย่างใดอีก นอกจากลอยหน้าลอยตาแหกปากครวญทำนองเอ็ดตระไรเข้าเป็น จังหวะกับเสียงหวดแสบและเสียงบดของล้อเกวียนไปตามทาง

เขานั่งทำอารมณ์ว่างเฉยมองดูอยู่เงียบๆ พอหล่อนเปลี่ยน มาเป็นเพลง ‘ขี้ตู่กลางนา...’ ก็สะกิดถามขึ้นอีก

“ว่าแต่เนี่ยเนาะ เมื่อไหร่เราจะถึงกันเสียที?”

“ไก่อั้นก็ถึง”

ชายหนุ่มหุบปากตนเองเสียอย่างสนิท ตั้งขันติสมาธิ ทำใจให้แน่วแน่ ถ้าขึ้นพูดหรือถามอะไรเด็กนี้อีก เขาคิดว่าเขาคงไม่แคล้วหักคอตายเสียกลางทาง แล้วก็คงไม่มีใครขับเกวียนทุเรศคันนี้พาเขาไปถึงไร่น้ำนั้น ล้มตัวลงนอนตามเดิม รื้อกระเป๋าหยิบตำราเล่มหนึ่งขึ้นมาอ่าน เลิกกังวลหรือเอาใจใส่ต่อทุกสิ่งทุกอย่าง

ในที่สุด ท่ามกลางความหงุดหงิดเบื่อหน่ายร่วมๆ ชั่วโมงที่นั่ง
ทรมาณมาในเกวียน เด็กจอมแก่นก็พาเขามาจนถึงบริเวณไร่
'บริษัทฯ' จนได้เหมือนกัน ขณะนั้นมันเป็นเวลาพลบค่ำพอดี

พอเกวียนบดออดผ่านปากทางอันปลุกเรียงรายไปด้วย
กระท่อมของชาวไร่พื้นเมืองแถบนั้นเข้าไป กลุ่มเด็กๆ หน้าไม่ถ้วน
ก็วิ่งเฮโลเข้ามาห้อมล้อมรอบเกวียน ส่งเสียงทักทายเจี๊ยวจ๊าว
และวิ่งตามเกวียนไปเป็นพรวน

เปล่า! เจ้าชาวไร่ตัวน้อยๆ เหล่านั้นไม่ได้ต้อนรับเขา แต่
ต้อนรับเด็กสาวผู้ขับเกวียน ซึ่งโบกมือทักทายตอบ ลูกน้อง
พวกนั้นโวยวายไปหมด

ไม่เป็นปัญหาสงสัยสำหรับเขาต่อไปอีกแล้ว เด็กซาระนั้น
จะต้องเป็นจอมทโมน จำฝูงของบรรดาลิงแสมในละแวกนี้แน่นอน

ลูกน้องของหล่อนเหล่านั้นไม่เพียงแต่วิ่งตามเกวียน
ราวกับจะเข้าขบวนแห่อย่างเดียว ยังพากันกระโดดขึ้นมานบน
เกวียนทั้งข้างหน้าข้างหลัง เกะห้อยโหนกันเต็มไปหมด มีหน้าซำ
บางคนยังไ้ราวกับทาร์ซาน เอ็ดอิ่งเอิกเกริกไปทั่ว เจ้าตัวน้อยๆ

ผิวดำเป็นเหนียงสองสามคน ผ่าผ่องไม่นุง พอปีนขึ้นมานบน
เกวียนได้ ก็นั่งจ้องหน้าเขาตาบ้องแป้ว

ทรงกลดตาลายหัวหมุนไปหมด เกวียนวัวเข้ามาจอด
ส่งเขาจนถึงซุ้มประตูอันทำเป็นรูปล้อเกวียน มองเห็นตึกสี่เทา
แบบบังกะโลชั้นครึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนเนินสูง อันเป็นจุดหมาย
ปลายทางของเขา

“โฮเล! รถเปิดหลังคาของฉันก็พาคุณมาถึงเหมือนกัน
ฮี้ๆ” หล่อन्हันมาบอก

ทรงกลดไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น ไม่แม้กระทั่งจะมองหน้า
เด็กคนนั้นอีก กว่ากระเป๋าก็กระโดดลงจากเกวียน เดินก้าว
ยาวๆ ตรงไปยังประตู แต่แล้วเขาก็ชะงักเพราะเสียงเรียก และ
มีเสียงฝีเท้าวิ่งตามมา พอหันกลับมา ก็พบเด็กแก่นแก้ว
เข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ยัดเยียดห่อใบบอนใส่ปลากัดให้เขา
สองห่อ

“เฮ้า! แบ่งเอาไปสองตัว นาตรงนั้นปลากัดชั้นดีเชียวรู้มั้ย
กัตทนชะมัดขาด ทีไหนๆ ก็สู้ไม่ได้”

แล้วก็หรีตทำให้เขานิดหนึ่ง หมุนตัวกลับ วิ่งปรี๊ดกระโดด
ขึ้นไปบนเกวียน ขับแยกทางผละไป ท่ามกลางความเกียวกวาว
ล่อมหน้าล่อมหลังของลูกน้องตัวเบียดๆ

ทรงกลดยื่นปวดสมองจี๋ มองตามไปจนกระทั่งลับตา
แล้วแยกเขี้ยวมองดูห่อปลากัดในมือ คำราม “ฮึ่ม!” ออกมา
หันรีหันขวางทำอะไรไม่ถูกอยู่อีตใจใหญ่ จึงขว้างห่อปลากัดลง
ไปในคูน้ำริมทางอย่างเด็ดแค้น พร้อมกับถอนหายใจเฮือก
ผลักประตูบ้านไร่เข้าไป

สกาเวเดือน กระจ่ายแสนชน เล่ม 1

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ที่ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8468-0

เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๘

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)